

hos Ordet „hvilken som helst“ i samme Stykkes næstsidste Linie forandres til „nogensomhelst“.

Til § 2.

I Anledning af en Udtalelse, som faldt under Lovforslagets 1ste Behandling, har Udvalget taget under Overveelse, om ikke den gjældende Ret burde bevares, saaledes at der fremdeles skulde erhverves kongelig Bevilling til Brændevinsbrænding paa Landet. Men da begge Thingene under Lovforslagets forrige Behandling til Slutning ved Landstingets Estergivenhed enedes om den foreliggende Bestemmelse, har Udvalget ment at burde slaa sig til No ved den.

Til §§ 3 og 4.

Da den foreliggende Affattelse af disse Paragrafer fører til delvis at sige det Samme to Gange, har Udvalget foreslaaet en forandret Affattelse, hvorefter § 3 kun er bevaret med et formelt Indhold for Paragraftallets Skyld, medens alle reelle Bestemmelser angaaende Beskatningsmaaden ere samlede i § 4.

I denne er overensstemmende med det tidligere vedtagne Udkaft som en ny Art Brænderier, i hvilke Afgiften strax skal erlægges efter Udbyttet, under o tilføjet de, i hvilke Brændevin indvindes af andre Stoffer end Korn og Kartofler, f. Ex. af Mallas. Da saadanne Brænderier, saavidt vides, endnu ikke drives her i Landet, og den forholdsvis større Spiritusholdighed af det nye Maastof, som tør forudsættes at ville bestemme dets Valg, let vil kunne bevirke, at det almindelige Maal for Karrumsbeskatningen ikke passer derpaa, vil det formentlig være baade forsvareligt og hensigtsmæssigt strax at underkaste den Slags Brænderier en Udbyttebeskatning.

Endelig har Udvalget foreslaaet en ny Affattelse af § 4, sidste Stykke, som formentlig gjør det klarere, at ethvert Brænderi i Overgangstiden beskattes efter Karrum, indtil Brændevinsbrænderen afgiver en Erklæring om, at han foretrækker Udbyttebeskatningen, ved hvilken Erklæring han saa er bunden for Fremtiden. Udvalget har derhos fundet det rigtigst at tilføje en udtrykkelig Regel for det Tilfælde, at Brænderiet maatte være overdraget en Anden til Brug, i hvilket Tilfælde Beskatningsmaadens Forandring kun bør kunne ske med Brugereas Minde.

Til § 5.

Naar Karrumsafgiften i denne Paragraf er ansat til 3 Kr. 28 Ø. for hver Lønne efter et formodet Udbytte af 28 Potter à 8 Gr. pr. Ld., har Udvalgets Flertal ikke fundet Noget at indvende mod denne Ansattelse, selv om den muligvis for en Del Brændevin maatte være noget høi — jfr. Lov 12te April 1881 om Afgiftsgodtgjørelse ved Udsørsel af Brændevin, i hvilken Udbyttet kun er beregnet til 25 Potter — da det til enhver Tid

staar Brændevinsbrænderen frit for, naar han finder sig brøstholden ved Karrumsbeskatningen, at vælge Beskatning efter Udbytte. Men derimod kan Udvalgets Flertal ikke tiltræde det sidste Stykke i § 5, hvorved Finanzministeren bemyndiges til for de Brænderier, der kun benytte de mundværligste Redskaber og især ikke Damp, at nedsette Afgiften til 2 Kr. 80 Ø. pr. Ld. Karrum. Dette Stykke indfører nemlig en ny og formentlig ubegrundet Afvigelse fra det hidtil fulgte Princip, at fastholde Ligelegheden i de forskjellige Brænderiers Beskatning uden Hensyn til deres større eller mindre Fuldkommenhed. Er der ingen Anledning for Statskassen til at udsætte en Præmie for den mere intensive Drift, saa er der dog endnu mindre Anledning til at begunstige den mindre intensive, saaledes som denne Bestemmelse vilde gjøre. Den fandtes heller ikke i Lovforslaget, saaledes som det blev forelagt og vedtaget i 1871, og Udvalget skal derfor ogsaa foreslaa den udeladt i det foreliggende.

Mindretallet Hasle og Rammestov foreslaar derimod Afgiften for Karrumsbeskatningen bibeholdt i den nuværende Størrelse, 2 Kr. pr. Lønne Karrum, og Afgiften for Udbyttebeskatningen ansat til 15 Øre pr. Pot ren Alkohol.

Til § 7.

Det nye Ord: „Brændevinsbrændingsvært“ har Udvalget her og overalt ellers foreslaaet ombyttet med Brænderi og ligeledes fundet det hensigtsmæssigt at tydeliggjøre den virkelige Mening med Forkriften i Paragrafens 2det Stykke ved efter Ordet „samtlige“ at foreslaa indskudt „faststaaende“, hvorved dog ikke blot tænkes paa saadanne, der ere anbragte mur- og nagelfaste, men ogsaa paa andre, der ifølge deres Anvendelse ved Fabrikationen maa have en blivende Plads.

Til § 10.

Da Paragrafens sidste Stykke i den foreliggende Affattelse kunde forstaaes, som om den nye Eier eller Bruger skal overtage Brænderiet med samtlige de paa den optagne Fortegnelse anførte Redskaber, hvilket dog ikke behøves, har Udvalget foretrukket en anden Affattelse, der ikke giver Anledning til en sliq Misforstaaelse. Selvfølgelig vil der derefter ikke være Noget til Hinder for, at man, hvor Brugeren eller Eieren overtager Brænderiet med samtlige de Redskaber, der ere opførte paa den ældre Fortegnelse, nøies med hans derpaa tegnede Erklæring.

Til § 19.

Til denne Paragraf er stillet et Endringsforslag angaaende den overgående Mæske, som er optaget fra Forslaget af 1871 i Genhold til et af et sagkyndigt Medlem af Udvalget fremsat